

Edgard Tytgat, Het atelier

even een anderen kant op en in dien toovertuin van klank was het een bezig uitrusten, dat het evenwicht herstelde en het verhelderd gezicht terugbracht.

Toen herinnerde ik mij, dat men een tentoonstelling het beste ziet als een veld waarin we bloemen mogen plukken. Wie bloemen plukte (doen we dat nog of is het een lang verleerd jeugdgeluk?), laat zich door de voorkeur zijns harten leiden. Hij kiest, doch zonder zich te vermoeien door alle bloemen te willen zien. Hij weet precies welke hij hebben wil en moet. Het is een zekere handeling, oogenschijnlijk willekeurig, doch geheel ingegeven door zijn vermogens, zijn onvervalschte, niet krampachtig gespannen vermogens tot het kiezen en schikken van het schoone en echte. Van zulk een tocht langs de Belgische kunstenaars noem ik u hier enkele namen.

War van Overstraeten, die zich zelf vormde (zooals dat heet) tijdens den vorigen oorlog, zich vervolgens politiek nogal geweerd heeft, veel reisde en eindelijk een schilderkunst